

ကလျာ (ပိဋက/သိပ္ပံ)

A stylized illustration of a woman's face, possibly a deity or a personification, with a serene expression. She wears a crown of pink and white flowers. A large, detailed hand is positioned near her eye, as if touching or shielding it. The background is a soft, textured blue and white, with some floral motifs. The overall style is reminiscent of traditional Southeast Asian art.

ချစ်ရာဇာနိုး ၁၀၁

အခန်း (၁)

သို့

ဒေါ်ခင်သီတာ

အထက်တန်းပြဆရာမ

အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း

ဟိုပင်မြို့

ကချင်ပြည်နယ်

မေမေ

သမီးရိုသေစွာ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ မေမေစာနှစ်စောင်လုံး ရပါတယ်။ ချက်ချင်း စာမပြန် နိုင်တာကိုတော့ မေမေ ခွင့်လွှတ်ပါ။

သမီးရဲ့ စာတမ်း (Term-Paper) အတွက် အသေအလဲ လုံးပမ်းနေရလို့ ပါ မေမေ။

ခုတော့ ပြီးသွားပါပြီ။

သမီးကို ရေးခွင့်ပေးတဲ့ စာရေးဆရာဟာ သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ မေမေရယ်။ သမီးရဲ့ စာတမ်းကိစ္စကို သူ့အစအဆုံး ကူညီရှာပါတယ်။ အရွယ်က မေမေလောက်ရှိပါပြီ။

ဒီစာနဲ့ အတူ အဲဒီဆရာ ခက်ဝေ (ကျွန်းနုမြေ) ရဲ့ စာပေတွေ၊ သူ့ရဲ့ အ
ယူအဆ၊ အတွေးအခေါ် ကအစ သူ့ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အစုံအလင်လည်း ပါရှိ
ပါတယ်။

မေမေဖတ်ရအောင် သမီးပြုစုထားတဲ့ စာတမ်းကြီးပါ လက်နှိပ်စက်
ရိုက်ပြီး ပို့ပေးလိုက်ပါ တယ်။

ဆရာကို မေမေသာ တွေ့ရရင်လည်း ခင်မင်မိမှာ ပါ။

သိပ်သဘောကောင်းပါတယ် မေမေ၊ သမီးမှာ လည်း အသေးစိတ်
ကူညီရှာတယ်။ သိပ်လည်း ထားပါတယ်။

မေမေ သမီးဆီ မလာနိုင်သေးရင်လဲ ဆရာခက်ဝေဆီကို ကျေးဇူးတ
င်ကြောင်းဖြစ်ဖြစ် စာတစ်စောင်လောက် ရေးပို့ပေးလိုက်ပါလား မေမေ
နော်။

စာတမ်းကိစ္စပြီးသွားရင် သမီးဟိုပင်ကို ပြန်လာခဲ့ရမလား၊ မေမေ ရ
န်ကုန်လာမလား ဆိုတာ ကြိုတင်ပြီး စာရေးလိုက်ပါနော်။

အန်တီကြည်ပြာတို့ မိသားစုအားလုံးလည်း ကျန်းမာကြပါတယ်။

မေမေလည်း ကျန်းမာရွှင်လန်းပါစေ။

ပန်းအိဖြူ
ဝိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံတက္ကသိုလ်
ရန်ကုန်မြို့

သမီးလေးရဲ့ စာကို ဒုတိယမြောက်အဖြစ် နှစ်ခေါက်ဖတ်ပြီးကာမှ
သမီး၏ စာတမ်းလွှာ တစ်ထပ်ကြီးကို ယူကြည့်လိုက်မိသည် ။

ပထမ ဒေါ်ခင်သီတာ စိတ်မပါလှသော်လည်း မြန်မာစာနောက်ဆုံးနှ

စံတွင် တင်ရသည် ဆို သော သမီးလေး၏ ကြိုးပမ်းမှုကိုဖြင့် ဒေါ်ခင်သီ
တာ ဖတ်ကြည့်ရပါဦးမည်။

စာတမ်းပြုစုသူ မပန်းအိဖြူ။

ခုံအမှတ် မာ ၄၆။

အကြောင်းအရာ စာတမ်းမှာ

‘စာဆို၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် စာပေ’

သည့်အောက်တွင် စာတမ်းပါ အချက်အလက်များ ဖြစ်သည် ။ ဤ
စာတမ်းမှာ မဟာဝိဇ္ဇာ အတွက် ‘ကျမ်းပြုစာတမ်း’ မဟုတ်ပါပဲ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (
မြန်မာစာအဓိက) အတွက် သက်ဆိုင်ရာ ဌာနမှူး က ချပေးသော ခေါင်း
စဉ်အောက်တွင် တင်သွင်းရသော ‘စာတမ်း’ ဖြစ်ပါ၏။

ကျေးဇူးစကား၊ စကားချီး၊ စာရေးဆရာ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ စာပေနှင့် ပ
တ်သက်၍ တင်ပြချက်၊ ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ချင်းအပေါ် ထင်မြင်ချက်၊ စာရေး
ဆရာ၏ စိတ်ကြိုက်ဝတ္ထုများ အပေါ် လေ့လာဝေဖန် ခြင်း၊ ဝတ္ထုအားလုံး
အပေါ် ခြုံငုံဝေဖန်ခြင်းများ နှင့် နောက်ဆက်တွဲ၊ ဝန်ခံစကား ... စသည့်
အချက် အလက်အစုံအလင် ပါရှိပါ၏။

ဒေါ်ခင်သီတာမှာ သမီးလေး တရင်းတနှီး တလေးတစား ရှိနေသော
စာရေးဆရာ ခက်ဝေ (ကျွန်းနုမြေ) ဆိုသူ၏ အကြောင်းကို သိချင်လာသ
ည် နှင့် အမှတ်မထင်ပင် စတင်ဖတ်ရှုလိုက်မိသည် ။

ခက်ဝေ (ကျွန်းနုမြေ) ဟူသော ကလောင်အမည်ဖြင့် လျှမ်းလျှမ်း
တောက် ကျော်ကြားနေသော စာဆိုရှင်၏ အမည်ရင်းမှာ ‘ဦးတာရာ’ ဖြ
စ်ပါ၏။

"ဟင် ... ဦး ... တာရာဆိုပါလား"

ဆရာခက်ဝေသည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်၊ ပုသိမ်သားဇာတိဖြစ်ပါ၍ သူက လောင်အမည်ကို ‘ကျွန်းနုမြေ’ မှ ‘ကိုခက်ဝေ’ ဟူ၍။

"အို ... ပုသိမ်ကတဲ့ ၊ သူ ... သူဟာ ကိုတာရာဟာ ‘သိန်းထိုက်ရတနာ’က ကိုတာရာများ လား"

ဒေါ်ခင်သီတာမှာ စာကို အလောတကြီး ဆက်ဖတ်နေမိသည် ။ အတိတ်၏ ဒီလှိုင်းများ သည် ပစ္စုပ္ပန်မှ ဒေါ်သီတာ၏ နှလုံးသားကမ်းပါးကို အရှိန်ပြင်းစွာ ရိုက်ပုတ်လာနေပါပြီတည်း။

အဖအမည် ‘ဦးအောင်ကြီး’၊ အမိအမည်က ‘ဒေါ်ခင်မေ’၊ ပညာအရည်အချင်းက ဘီအေ ဘွဲ့ရသည် အထိ ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး

ရန်ကုန်မြို့တွင် ပင် ကြီးပြင်းကာ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးသန်းထိုက်၏ ‘သိန်းထိုက်ရတနာ’ နိုင်လွန်စက်ကြီးတွင် မန်နေဂျာအဖြစ်။

"အမလေး ... ဟုတ်ပါပြီ၊ သူ ... သူမှ သူပါပဲလား"

ဒေါ်ခင်သီတာမှာ စာတမ်းစာရွက်ထပ်ကြီးကို သက်ရှိတစ်ယောက်ပမာ ကြောက်လန့်တကြား တွန်းပစ်လိုက်သည် ။

အနှစ် နှစ်ဆယ်နီးပါးမျှ ငြိမ်သက်နေခဲ့ရသော မိမိ၏ ရင်တွင်းမှ နှလုံးသားသည် အတိတ်၏ ချောက်လှန်မှုကြောင့် တုန်လှုပ်စွာ နိုးကြားလာခဲ့ရပါပြီ။

"ဪ... ကိုတာရာ ... ကိုတာရာ၊ ရှင် ရှင် ... မသေသေးဘဲကို"

"ကျွန်မဟာ ကိုတာရာတို့ ရဲ့ ‘သိန်းထိုက်ရတနာ နိုင်လွန်စက်ကြီး’ ရှိရာ ရှစ်မိုင်ခြံကြီးကို စွန့်ခွာလာခဲ့တာ အနှစ်နှစ်ဆယ်တိတိ ရှိပါပြီရှင်"

"ဒါပေမဲ့ ... သီတာရဲ့ ရင်ထဲမှာ တော့ ဒီလိုကြောက်မက်ဖွယ်၊ နာကြ
ည်းဖွယ်၊ ရွံ့မုန်းဖွယ်တွေ နဲ့ အတူ ကြည်နူးရခြင်း၊ ကြင်နာရခြင်း၊ မေ
တ္တာထားရခြင်း ဆိုတဲ့ ...

ခံစားမှုပေါင်းဆုံရာ နယ်မြေကိုတော့ တစ်နေ့တစ်ရက်မှ မမေ့နိုင်ခဲ့
တာ၊ ဒီနေ့ထိအောင်ပါ"

"သမီးလေး ပန်းအိဖြူတောင် ဘွဲ့ရတော့မယ့်အရွယ် ရောက်နေပါပြီ
လေ"

"ကိုတာရယ် ... ဒီအကြောင်းအရာတွေကို ရှင့်စိတ်ထဲမှာ မေ့ပျောက်
သွားပြီလား ဟင် ..."

"ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တော့ရှင် ... ကျောက်ထက်အကွာရာနဲ့ ကမ္ဘာဦးတ
င်ထားသလို ခိုင်မာ မြဲမြံ လှပါတယ်"

"ကျွန်မ ရန်ကုန်လိုက်ခဲ့မယ်"

"ကျွန်မသမီးနဲ့ ရှင်နဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိခင်မှာ ကျွန်မ အ
မှီလိုက်လာခဲ့မယ် ကိုတာရာ"

ဪ ... အနည်ထိုင်နေပြီဖြစ်တဲ့ ... တည်ငြိမ်၊ ရင့်ကျက် နေပြီဖြစ်
တဲ့ ဒေါ်သီတာရဲ့ ...

နှလုံးသား သောင်ကမ်းဆီသို့ ဝေးလံသော အရပ်ဆီမှ 'အတိတ်လှိုင်း
' များ သည်

တစ်လိမ့်ချင်း ... တစ်လိပ်ချင်း ဖြည်းညင်းစွာ ရိုက်ခတ်ထိတိုက် လာ
ချေပါပြီတည်း။

အခန်း (၂)

မန္တလေး-ရန်ကုန် နေ့ချင်းပေါက် ရထားမရှိသေးချိန်။

နေ့လယ်ပိုင်းထဲက ဆိုက်ရောက်ရန် ဖြစ်သော်လည်း ရထားလမ်းရေ ကျော်နေမှုကြောင့် ည (၇) နာရီခွဲမှ မန္တလေးအစုန်ရထားမှာ ရန်ကုန်ဘူ တာကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်လာတော့သည်။

ရာသီက ဆောင်းဝင်စဉ် (၆) နာရီခွဲလောက် ဆိုလျှင်ပင် ပိန်းပိတ် အောင် မှောင်နေခဲ့လေပြီ။

ခင်သီတာမှာ လာကြိုမည်ဆိုသော သူများကို ဝိုင်းဝိုင်းလည်သော အကြည့်များ ဖြင့် လူအုပ် များကြားတွင် ရှာဖွေမိသည်။

ဇောရှိန်မြင့်နေသော လူအုပ်ကြီးမှာ သူ့ကိုယ်တိုက်၊ ကိုယ့်သူတိုက်ဖြ င့် လိုက်ပါလာသည့် ခရီးသည် ကို ရှာကြသည်။ ။ ခရီးသည် မှ ကြိုဆိုမ ည့်လူများကို ကြည့်ကြရသည်။ ။ ပစ္စည်းသယ်ချင်သူ၊ ကားငှားစေချင်သူများကလည်း ကိုယ့်ဇောနှင့်ကိုယ်။

"ခင်သီတာ ဆိုတာလား"

"အာ ... အင် ... ဟုတ် ... ဟုတ်တယ်"

လူအုပ်များကြားမှ ထိုးထွက်လာသော အသံဩကြီးကြောင့် ခင်သီ တာ အလန့်လန့် အဖြန့်ဖြန့် ဖြစ်သွားရသည်။ ။

"ဒါဖြင့် လာ ... သွားကြမယ်"

"ရှင် ..."

"သိန်းထိုက်ရတနာကို လာတာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်"

"အဲ ... ဟုတ်ရင် လာလေ ဦးသိန်းထိုက်က ကြိုခိုင်းလိုက်တာပဲ"

ခင်သီတာမှာ မယုံရဲ၊ ယုံရဲစိတ်ဖြင့် ..

"ဦး ... ဦးသိန်းထိုက် ကိုယ်တိုင် လာကြိုမယ် ဆိုပြီးတော့ ..."

"ဟုတ်ပါတယ် ... သူမအားလို့ ကြိုခဲ့ပါဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာ၊ ဒီမှာ တွေ့လား"

ယုံကြည်ထိုက်စရာမကောင်းသော အင်္ဂါရပ်နှင့် လူနှစ်ယောက်က ထုတ်ပြသော ဓာတ်ပုံကို ခင်သီတာ လှမ်းကြည့်မိသည်။

အမှန်ပါပဲ၊ ဦးသိန်းထိုက် ကြည့်ဖို့ အတွက် ကြိုတင်ပို့ပေးထားခဲ့သော ခင်သီတာ၏ ဓာတ်ပုံ။

ဒါဖြင့် သေချာပါပြီ ...။

ဟူသော ယုံကြည်စိတ်ချစိတ်ဖြင့် ထိုသူနှစ်ယောက်၏ နောက်မှ ခင်သီတာ လိုက်ဖြစ်ခဲ့ရ သည် ။

ဂျစ်ကားတစ်စီးနှင့် ...

ဤလူနှစ်ယောက်သာ။

ခင်သီတာမှာ မိမိ၏ ဓာတ်ပုံကို ပြနိုင်ကြသူများ အဖြစ်နှင့် ယုံကြည်ကိုးစားစိတ်ထားပြီး ဂျစ်ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ရသည် ။

မောင်းသူ၏ ဘေးတွင် ခင်သီတာ။

နောက်တစ်ယောက်က ခင်သီတာ၏ နောက်မှာ ။

ကားပေါ်တွင် စကားတစ်လုံးမှ မပြောဖြစ်ကြ။ ခင်သီတာက ဘာမှ မမေးရဲ။

တကယ်ဆိုလျှင် အိမ်ရှင် သူတို့ အနေနှင့် တစ်စုံတစ်ခုသော ပဋိသန္ဓာရ စကားမျိုး ဆိုထိုက်ပါ သည် ဟု ခင်သီတာ ထင်မိသည် ။

"လူဆိုးတွေများ ဖြစ်နေမလား"

"ကြိုခိုင်းလိုက်တာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား"

"ရန်ကုန်မြို့ သိပ်ရှုပ်တယ်တဲ့ ။ ငါ့ကို ဘယ်များ ခေါ်သွားကြမလို့ ပါလိမ့်"

ယင်း သံသယစိတ်များ သည် ကားဘီးလည်ပတ်နေသည် သို့ပင်။ ခင်သီတာ၏ ရင်မှာ အရှိန် ပြင်းစွာ လည်ပတ်နေရပါ၏။

ဦးဝိစာရလမ်းမှ ထွက်ပြီး လက်ယာဘက်ချိုးကာ ပြည်လမ်းသို့ ဦးတည်နေ၍ မှန်ကန်နေပါ ကြောင်း ခင်သီတာ သိရှိလာသည် ။

ကားရှိန်က ပိုမြင့်လာသည် ။

မြေနီကုန်း၊ ကမာရွတ်၊ သီရိ၊ မာလာဆောင်နှင့် အင်းလျားကန်ပေါင်ကြီးဘေးမှ ဖြတ်ပြီး ခြောက်မိုင်ခွဲ၊ ခုနစ်မိုင်သို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

"ရှေ့မှာ မှောင်လှချည်လား"

ကားမီရောင်တန်း နှစ်သွယ်သည် သာ အလင်းစွယ်အဖြစ်နှင့် ရွေ့လျားနေသည် ။

"မ ... မရောက်သေးဘူးလား"

ထိန်း၍ ပြောပါလျက်နှင့် အသံက တုန်ရသည် ။ စကားက ထစ်သွားရပါ၏။

"နီးငြီ"

ဤစကားနှစ်လုံးအပြီး၊ ဘာသံမှ ဆက်၍ မလာကြတော့။ နှစ်ယောက်စလုံး ကျောက်ဆစ်ရပ် များ ဖြစ်သွားကြပြီလား။

ဤပုံစံအတိုင်း ဆယ်မိနစ်မျှ ဆက်၍ သွားပြီးသည့်အခါတွင်

"ဟ ... ဟ"

ကားမောင်းသူက အော်လိုက်သည် ။

ကားက ပရမ်းပတာဖြစ်သွားသည် ။

"အမယ်လေး ... အမယ်လေး"

ခင်သီတာမှာ ကားရှေ့က ကြိုးကို မြဲမြဲကိုင်ပြီး ခြေနှင့်တွန်းကန်ထားရင်း ကျုံးအော်လိုက်မိ သည် ။ ကားက ကွေ့ဝိုက်၍ အရှိန်နှင့် သွားနေသည် ထိန်းမရတော့။

"ရပ် ... ရပ်လိုက်"

နောက် လူက အော်သည် ။ ကားမောင်းသူက ...

"ဘရိတ်ပေါက်သွားပြီ"

"ဟာ ...ဟာ .. ဒုက္ခပဲ"

"ဒိန်း ..."

အော်သံနှင့်အတူ ကုက္ကိုပင်စည်ကြီးကို ကားဝင်တိုက်သံတို့ တစ်ဆ

ကံတည်း ပေါ်လာရပါ ၏။

"အမယ်လေး ..."

ခင်သီတာမှာ ကားပေါ်မှ အရှိန်ဖြင့် လိမ့်ကျသွားတော့သည် ။

တော်ပါသေးသည် ။ မြက်ခင်းပြင်အောက်တွင် မြေပျော့ရှိနေသော
နေရာဖြစ်၍ နာကျင်မှုက မကြီးမားလှ။

"မင်းလုပ်လိုက်ရင် နည်းနည်းမှ မသေချာဘူး။ ဘယ့်နှယ်လဲ အမျိုး
သမီး ထနိုင်လား"

နောက်ကလူက နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်သ
ည် ။

ခင်သီတာမှာ မြေကြီးထဲမှ ကြိုး၍ ထလိုက်ရသည် ။ ရှက်ကြောက်ခြ
င်းများ သည် ခင်သီတာ၏ ရင်ထဲမှ စကားလုံးများကို
ပိတ်ဆည်းထားကြသလို ဖြစ်နေသည် ။ ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်မိ။ ကား
မောင်းသူက ...

"ကဲ ... ကားဘရိတ်တော့ ပေါက်သွားပြီ၊ မောင်းလို့ မရတော့ဘူး"

"ရှင် ..."

"မဝေးတော့ပါဘူး၊ အဲဒါ သိန်းထိုက်ရတနာ နိုင်လွန်စက်ကို သွားတဲ့
လမ်းကြားထိပ်ပဲ"

"ခင်ဗျား ဘာသာ လျှောက်သွား၊ သုံးခြံလောက်ကျော်ရင် ရောက်ပြီ"

"အို ..."

သူ ညွှန်သော လမ်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်မိသည် ။ အမှောင်ပကတိ။

"ခင်ဗျား သေတ္တာ ထားခဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ကားပြင်ပြီးတော့ ယူလာခဲ့မ

ယံ၊ သွားတော့လေ "

ရုတ်တရက် ခင်သီတာ မဝေခွဲနိုင်။

အမှောင်လမ်းကို စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် တစ်ယောက်ထဲ သွားရကောင်းမလား။

ဤသူနှစ်ယောက်နားတွင် ဆက်၍ နေရကောင်းမလား။

"သွားလေဗျာ ... ရထားက နောက်ကျတဲ့ အထဲ ဟိုက စောင့်လှရောပေါ့"

မိမိ၏ ခရီးဆုံးမှာ သိန်းထိုက်ရတနာ ဖြစ်ပါ၍ အမြန်ဝင်ရောက် နားခိုချင်စိတ်က ကြီးစိုးလာ မိသည် နှင့် ...

သူတို့ ကိုလည်း မနှုတ်ဆက်တော့ပါဘဲနှင့် မြေနီလမ်းလေးအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာမိသည် ။

ဤလမ်းမှာ ကုန်းမြင့်လမ်းလေး၊ အောက်ခြေရှိတဲ့ အိမ်ငယ်လေးများ ဆီမှ မီးရောင် လက်လက်ကလေးများကို မြင်နေရသည် ။

ညို့မှိုင်း မဲမှောင်နေသော နေရာများမှာ လျှို့နှင့် သစ်ပင်အုပ်များ ဖြစ်ပါသည် ။

ညဦး၏ အအေးဒဏ်သည် ခင်သီတာကို မလွှမ်းမိုးနိုင်။ ဇောချွေးလေးများ ခိုသီးလျက် ကသုတ်ကရက် လျှောက်လာနေရသော ခင်သီတာ၏ နောက်ဘက်ဆီမှ ...

"အို ... ကားတစ်စီး ... အရှိန်ပြင်းလှချည်လား"

ယင်းအသိဖြင့် လမ်းဘေးသို့ တိမ်းရှောင်ပေးမိသည် ။

"အို ... ဘယ်လိုလဲ"

စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အဖြစ်အပျက်ပါ

စောစောက ခင်သီတာ စီးလာသော ဂျစ်ကားဟု ပင် ထင်မိပါသည်။ ။

တောင်စောင်းငယ်ထိပ်တွင် ရပ်နေသော ခင်သီတာ၏ တည့်တည့်သို့ တမင်ဝင်တိုက်ပါ၍ ...

နောက်ဘက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းသည် ခင်သီတာ၏ ဟန်ချက်ကို လွတ် ထွက်သွားစေတော့ သည်။ ။

တမင်ဝင်တိုက်သောကားနှင့် မတိုက်မိပါသော်လည်း ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ အရှိန်ပြင်းစွာ ကစဉ် ကလျား လိမ့်ကျသွားရပါပြီ။

လေထဲတွင် အရှိန်ပြင်းစွာ ခြေလွတ်လက်လွတ် ဖြစ်သွားပြီးသည့် နောက်တွင် ...

မာကျောသော အရာတစ်ခုနှင့် ကိုင်ရိုက်လိုက်သလို တစ်ကိုယ်လုံး ထိမိပြီးနောက် လိမ့်ကျ ခြင်းမှ ရပ်တန့်သွားတော့သည်။ ။

တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်မဆုံး။ အနာကျင်ဆုံးနေရာက ဦးခေါင်း၏ ရှေ့ပိုင်း ...

သည့်နောက်တွင် ဖြင့် ခင်သီတာ၏ သိမြင်တွေးဆနိုင်သော အသိဉာဏ်တရားအားလုံးသို့ အနက်ရောင် မှောင်နေသော ကန့်လန့်ကာကြီး ဖုံးအုပ် လိုက်လေပြီတကား။

အခန်း (၃)

"ခင်သီတာ"

"မခင်သီတာ သတိရပြီလား"

ပထမ ဝိုးတဝါး၊ နောက်မှ အားယူ၍ အသိဉာဏ်ကို စုစည်းရသည်။ ။

ဝေးလံသော အရပ်ဆီမှ ပြန်လာရသည် လို တဖြည်းဖြည်းခြင်းသာ သိမှတ်လာရပါ၏။

"ဟော .. မျက်စိဖွင့်ကြည့်ပြီး ... သတိရ လာပြီ"

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသားနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာမှာ မှုံ ဝါးရာမှ ကြည်လင်လာ သည်။ ။

အမျိုးသမီး၏ လက်တွင် ကတ်ပြားတစ်ခုကို ပိုက်ထားသည်။ ။ အဖြူ ရောင်အင်္ကျီနှင့် နက်ပြာ ရောင်ထမိန်ပြောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခေါင်းတွင် ဖြူဖွေးကော့ပြန်နေသော ကက် (ပ်) ကို ဆောင်းထားပါ၍ ...

"ဆရာမ ... ဒါ ... ဒါ ဆေးရုံလားဟင်"

"ပရိုက်ဗိတ်ကလင်းနစ် (က) ပါ၊ 'ချမ်းသာဆေးကုခန်း' လို့ ခေါ်ပါတယ်"

"ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်"

"ညကလေ ... ကားပေါ်က လိမ့်ကျလို့ တဲ့ ၊ ဆေးရုံလာတင်တော့ သတိမေ့နေတယ်"

"ဪ"

"ကျွန်မတို့ ရဲ့ ဆရာဝန်ကြီးက အသေအချာ စစ်ဆေးပြီးပါပြီ"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့"

"နည်းနည်းပါးပါး ပွန်းပဲ့တာကလွဲလို့ ဘာဒဏ်ရာမရှိပါဘူးတဲ့ "

"ဪ"

"အဲ ... ခေါင်းမှာ သာ ဒဏ်ရာ နည်းနည်းရလို့ ဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီးစည်းပေးထားတယ်၊ နေ့စဉ် ဆေးလာထည့်ရင် ရပါပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အခုတော့ အိမ်ကို ပြန်လိုက်သွားလို့ ရပါပြီ၊ ဆေးသောက်ဖို့ တော့ ကိုကျော်သူကို မှာ လိုက် ပြီးပြီ"

"ရှင် ... အိမ်ကို"

"ဟုတ်တယ်လေ ... ကောင်းနေပြီပဲ၊ ဆေးခန်းမှာ ဘာလုပ်ဆက်နေတော့မှာ လဲ၊ အိမ်ကိုပဲ ပြန်တော့ပေါ့၊ မမ ဟိုဘက်ခန်းကို သွားလိုက်ဦးမယ်နော်"

အထက်တန်း သူနာပြုဆရာက လှည့်ထွက်သွားသည် ။

သန့်ရှင်းသော အခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ရှိနေသော အမျိုးသားနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို ခင်သီတာ အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်မိသည် ။

သူတို့ သည် ခင်သီတာအတွက် မျက်နှာစိမ်းများ ချည်းသာ၊ တစ်ခါမှ မမြင်တွေ့ဖူးခဲ့။

"ဆရာမ ... ဆရာမ နေပါဦး"

အခန်းဝမှ ကွယ်ပျောက်ခါနီးဆဲဆဲ သူနာပြုဆရာကို ခင်သီတာ အမောတကော လှမ်းခေါ်လိုက်မိသည်။ ။

သူနာပြု ဆရာမမှာ အလန့်တကြားနှင့် ပြန်လှည့်ဝင် လာလေသည်။ ။

"သူတို့ ... သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲဟင်၊ ကျွန်မ ... ကျွန်မက ဘယ်ကို လိုက်သွားရမှာ လဲရှင်"

"ဟင် ... သူတို့ ကို မသိဘူးလား"

"ဟင့်အင်း ... မသိဘူး ... ကျွန်မ .. မသိဘူး၊ တစ်ခါမှ လဲ မမြင်ဖူးဘူး"

သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။ သူတို့ ၏ မျက်နှာမှာ အပြောင်းအလဲများ စွာ ဖြစ်သွားကြကြောင်း၊ ခင်သီတာ သတိထားလိုက်မိသည်။ ။

ကိုကျော်သူဆိုသော ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပုံရသူက ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းညိတ်ရင်း စဉ်းစားဟန် ဖြင့် ...

"ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးလား၊ စဉ်းစားပါဦး"

"ဟင့်အင်း ... မမြင်ဖူးပါဘူးရှင်"

သူက ရွှင်ကြည်စွာ ပြုံးရင်း ဆရာမသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"သူ အတိတ်ကိုများ မေ့သွားပြီလား"

"ရှင် ..."

"ကဲ ညီမရယ် ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ညီမ ဘယ်ကလာသလဲ၊ ဘယ်

သွားမှာ လဲ၊ ခုလို မမေ့ ခင်ကအထိ ဘာတွေသတိရသလဲဟင်"

"ကျွန်မ ... ကျွန်မ"

ခင်သီတာ၏ ကြည်လဲ့သော မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်များ ဝေ့ဝဲလာသည်။ ။ အတိတ်ဖြစ်ရပ်များ ကို အပြေးအလွှား စဉ်းစားရပါသည်။ ။ ပြောရပါသည်။ ။

"ကျွန်မ ... ကျွန်မ ရထားက ဆင်းလာတယ်"

"ဟုတ်ပြီ"

"လူနှစ်ယောက် လာကြိုတယ်"

"သူတို့ တွေလား"

ဆရာမက လက်ညှိုးညွှန်၍ ကိုကျော်သူတို့ ကို ပြသည်။ ။

"မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ဆက်ပြောပါဦး"

"အဲ ... ဟို ... ဂျစ်ကားနဲ့ ကြိုလာတယ်၊ ကားဘရိတ်ပေါက်သွားတယ်"

ကိုကျော်သူ၏ စူးစိုက်မှုက လွန်ကဲလာသည်။ ။ ခင်သီတာကို ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းမှာ မျက်တောင်မှ ခတ်ပါရဲ့ လားမသိ၊ ပြုံးကြည့်နေပါ၏။

"အင်း ... ဆက်ပြောပါဦး"

"ဒါ .. ဒါနဲ့ .. ကျွန်မကို သူတို့ က သွားခိုင်းတယ်"

"ဟုတ်ပြီ ပြောပါ"

"မှောင်ထဲမှာ ကျွန်မလျှောက်လာတော့ အဲဒီကားပဲ နောက်ကလိုက် တိုက်တယ်"

"ဟင် ... တကယ်မှတ်မိသလား၊ ဟုတ်ရဲ့ လား"

"မှတ် .. မှတ်မိပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အဲဒီချစ်ကားဖြူဖြူက ကျွန်မကို တိုက်ဖို့ တိုးလာ တော့ ကျွန်မလဲ နောက်ဆုတ်ပြီး ရှောင်လိုက်တာ ၊ တောင်ကုန်းလေးပေါ်က လိမ့်ကျသွားပါတယ်"

"အင်း ... ဒီနောက်တော့ မေ့သွားရောလား"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်"

"ညီမ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ရှင် .. ခင် ... ခင်သီတာလို့ ထင်တာပဲ"

"ဟုတ်တာပေါ့ ... ခင်သီတာပဲ .. မှန်ပါတယ်"

ခင်သီတာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည် ။ မိမိဘဝမပျောက်သေးပါ လား ဟူသော အသိရှိနေစဉ် မှာ ပင် ...

"ညီမ ပြောတော့ မီးရထားနဲ့ လာတယ်လို့ ပြောတယ်"

"ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့"

"အဲဒါ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ"

"ရှင် ... ရှင်"

ခင်သီတာ စဉ်းစားပါသည် ။ မီးရထားဆိုက်ချိန် မြင်ကွင်းမှ လွဲ၍ မိမိစတင်စီးနင်းလိုက်ပါ လာခဲ့သည့် နေရာကို လုံးဝ စဉ်းစား၍ မရတော့ ပါလား။

"အို ...ကျွန်မ ... ကျွန်မ စဉ်းစားလို့ မရတော့ဘူး၊ ကျွန်မ ဘယ်က လာတာလဲရှင်"

"ကဲလေ ... ဒါထားလိုက်တော့၊ သွားရမဲ့နေရာရော စဉ်းစားလို့ ရထား"

"ကျွန်မ ... ကျွန်မ သွားမယ့်နေရာကလေ ..."

ခင်သီတာမှာ မျက်ရည်များ ကျဆင်းလာသည်။ ။ မှန်ဝေနေသော မှန်တစ်ချပ်ကို ပွတ်သုတ် လိုက်ရသလိုပင် ဝိုးတဝါးဖြစ်နေသော အသိအာရုံများကို ကြည်လင်လာစေရအောင် မနည်း အားယူ၍ စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါတွင် ...

"စက် ... စက်ရုံ .. နိုင်လွန်စက်ရုံ"

"အဲ ... ဟုတ်ပြီ၊ နာမည် စဉ်းစားပါဦး"

"သိန်း .. သိန်းထိုက်ရတနာ"

ပထမဆုံး ပြုံးလာသူက ကိုကျော်သူ။

ခင်သီတာ၏ အဖြစ်မှာ ရထားပေါ်က ဆင်းပြီး၊ ဂျစ်ကားတစ်စင်းနဲ့ လာခဲ့သည်။ ။ ကားဘရိတ် ပေါက်သည် ဟု ဆိုပြီး ရပ်သွားသည် ၊ အမှောင်ထဲတွင် လျှောက်လာရစဉ်၊ ကားနှင့် လိုက်တိုက်ခံရ၍ လိမ့်ကျသွားခဲ့သည်။ ။

မိမိဦးတည်သွားရာနေရာသည် သိန်းထိုက်ရတနာ နိုင်လွန်စက်ရုံရာခြံကြီးဆီသို့ ..

ယင်းအကြောင်းအရာမှ လွဲ၍ ဤခြံသို့ ဘာလာလုပ်မှန်းလည်း စဉ်းစား၍ မရ။

မိမိဘယ်အရပ်မှ လာခဲ့သည် ဟု လည်း တွေး၍ မရခဲ့ပါချေတကား။

"ဟုတ်တယ်လေ ... ခင်သီတာ စဉ်းစားလို့ ရတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါဆို တဖြည်းဖြည်းတော့ အားလုံး သိလာမှာ ပါ။ သူတို့ က သိန်းထိုက်ရတ နာနိုင်လွန်စက်ရုံကပဲ၊ ခင်သီတာ သူတို့ နဲ့ ပဲ လိုက်သွား ပေါ့၊ ဟိုကျ တော့ အားလုံး ပြန်သတိရလာမှာ ပါ"

အေးဆေးစွာ ပြောပြီး၊ အေးဆေးစွာ ပြန်ထွက်သွားသော သူနာပြုဆ ရာမ၏ နောက်ကျော ပြင်ကို မျက်ရည်များကြားမှ အားကိုးတကြီးပင် ခ င်သီတာ မျှော်ကြည့်နေမိပါသေးသည် ။

အခန်း (၄)

"သိန်းထိုက်ရတနာ နိုင်လွန်စက်ကြီး"

ဤအမည်ကို အဘယ်ကြောင့်များ သိမှတ်ရွတ်ဖတ်ခဲ့မိပါလိမ့်။

ယခုမြင်ရသော မြင်ကွင်းအားလုံးမှာ ခင်သီတာအတွက် အားလုံး အစိမ်းသက်သက်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူးသောနေရာဖြစ်နေကြောင်း သေချာလှပါသည်။ ။

ဝင်ဝင်ချင်း ပန်းခင်းအလှများ စိုက်ထားသည်။ ။ ပန်းပွင့်ရောင်စုံများကို မျက်နှာစာပြုထား သည့် နှစ်ထပ်တိုက် အကြီးကြီး။

သည့်နောက်တွင် စက်ရုံများ ၊ ဂိုဒေါင်များ ၏ ခေါင်မိုးများကို အနံ့ပြား မြင်နေရသည်။ ။

စက်ရုံနေရာမှာ မြေနိမ့်ပိုင်းမှာ ဖြစ်ဟန်တူပါ၏။ ခြံကြီးမှာ ကြီးမားကျယ်ဝန်းလွန်းလှ သည်။ ။

"ဘယ့်နှယ်လဲ ခင်သီတာ၊ ပြန်မှတ်မိ လာပြီလားဟင်"

အိမ်တွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာသော ကိုကျော်သူက စတင် မေးမြန်းသည်။ ။

ခင်သီတာမှာ ခမ်းနားထည်ဝါသော တိုက်ကြီးနှင့် အဆောင်အယော

င်များကို ဝဲလှည့်ကြည့် ရင်း ...

"သီ .. သီတာဟာ ဒီအိမ်ကလား ... ဟုတ်လားဟင်"

သီလိုဇောနှင့် မေးမိသည် ။ ဤအိမ်သား တစ်ယောက်ဆိုပါလျှင် မိမိသည် ဤအိမ် မိသားစုနှင့် မည်သို့ တော်စပ်ပါသည် လဲ။ သမီးလား၊ ဇနီးလား၊ နှမလား။

ယခုကိုကျော်သူ ဆိုသူနှင့် မည်သို့ ပတ်သက်ပါသည် လဲ။

"တဖြည်းဖြည်းတော့ ပေါ်လာမှာ ပေါ့၊ လောလောဆယ် ဘာကိုမှ မစဉ်းစားပါနဲ့ အုံးလေ ..."

"ရှင် ..."

"လာ ... သီတာ့အခန်းမှာ နားနားနေနေ နေပါဦးလေ"

ခင်သီတာ၏ လက်ကို ညင်သာနူးညံ့စွာ ဆွဲယူတွဲခေါ်လျက် ကိုကျော်သူက လှေကားမှ အပေါ်သို့ တက်လိုက်သည် ။

မငြင်းသာ၊ မရုန်းသာပါဘဲနှင့် ခင်သီတာ လိုက်လာရပါ၏။

လှေကားထိပ်တွင် ဘုရားခန်း၊ သည့်နောက်တွင် အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းများ ရှိသည် ။

ခင်သီတာကို ခြေရင်းဘက်ရှိ သီးခြားထွက်နေသော အဆောင်ဝိုင်းဝိုင်းကြီးဘက်သို့ ခေါ်သွား သည် ။

စာကြည့်ခန်းနှင့် အိပ်ခန်းတစ်ခုကို တွဲဆက်ထားသော နေရာ၊ ဤအခန်း၏ တစ်ယောက် အိပ်ခုတင်မှာ ခင်သီတာ့ကို နားနေစေသည် ။

"ဟောဒါ ကိုယ့်အမေပဲ ‘ဒေါ်သက်ဦး’ တဲ့ ၊ ဒီခြံနဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီး ဦးသိန်းထိုက်ရဲ့ ဇနီး ပေါ့"

အသက်ငါးဆယ်ကျော်ရွယ်ခန့် ရှိလေပြီ။ ဆံပင်က အနက်နှင့် အဖြူ တစ်ဝက်စီ ရောယှက် လျက် အရပ်က ခပ်ပုပု၊ ကိုယ်လုံး ပြည့်ပြည့်နှင့် မြင်ရုံနှင့်ပင် အကြင်နာတရားခေါင်းပါးမည့် ခက်ထန်မည့် ရုပ်အသွင်မျိုး။

‘အင်းလေ ... ဟိုက ပြန်လာတဲ့ အထိတော့ ဒီမှာ ပဲ နေပေါ့၊ ဘယ်သူ နဲ့ မှ တော့ မရောယှက်နဲ့၊ စကားရှုပ်ရင်လဲ ကြီးကြီးက မကြိုက်ဘူး’

"မေမေကလည်း "

ကိုကျော်သူက သူ့မိခင်၏ စကားကို ခင်သီတာ စိတ်ညစ်ညူးမသွား စေလို၍ ဟန့်တားလိုက် သည် ။

"မင်းကလည်း ပြောသင့်တာတော့ ပြောထားရမှာ ပေါ့၊ ဟောဟိုမှာ ရပ်နေတာ ‘လုလု’၊ ညည်းလိုသမျှ သူ့ကို ခိုင်းနိုင်တယ်၊ စားချင်တာ မှာ နှိ င်တယ်"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါရင်"

ဒေါ်သက်ဦး ထွက်သွားသည် ။

ကြင်နာပုံရသော ... ပြေလည်ဟန်ရှိသော လုလုသည် ခင်သီတာသို့ အပြုံးမျက်ဝန်းလေးများ နှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး ဒေါ်သက်ဦး၏ နောက်မှ ခ ဝ်ရို့ရို့လေး လိုက်သွားရရှာပါ၏။

အခန်းဝမှ အမျိုးသားတစ်ယောက် ပေါ်လာသည် ။ ကျစ်လစ်ရှည်သွ ယ်သော အရပ်နှင့် တည်ကြည်မာန်တင်းသော မျက်နှာနှင့်။

" လာလေ ကိုတာရာ၊ ခင်သီတာ ရောက် လာပြီ"

သူအခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည် ။ သူ့ကို မြင်ရသည် မှ စ၍ ပင် ခင်သီ

တာ၏ ရင်မှာ တလုပ်လုပ် ခုန်လာရပါ၏။

သူကလည်း ခင်သီတာသို့ များစွာအာရုံစိုက်၍ ကြည့်လာသည်။ ။

သူ့အကြည့်သည် သာမန်မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်သို့ ရှုကြည့်သည့် ထက် ပိုကဲနေဟန် ရှိသည်။ ။ တစ်ခုခုကို လေ့လာနေသည့်ပုံစံမျိုး၊ အကဲခတ်နေသည့် ဟန်မျိုးပါ။

"မခင်သီတာ နေကောင်းပါရဲ့ လား ခင်ဗျာ"

ကြည်လင်ပြတ်သားသော သူ့အသံကို ပထမဆုံးစတင်ကြားလိုက်ရသည်။ ။

"နေ ... နေတော့ကောင်းပါရဲ့ ဒါပေမဲ့"

ခင်သီတာ စကားမဆက်နိုင်မီ ကိုကျော်သူက ...

"ဒါပေမဲ့ သူ့ဘာကိုမှ ပြန်ပြီး သတိမရသေးဘူး"

"ဟုတ်လား"

ကိုတာရာ၏ အာရုံစိုက်မှုက ပိုကဲလာသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ကိုကျော်သူ ... ဟိုက ပြန်လာတဲ့ အထိတော့ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ပြုစုထားကြ ရမှာပဲပေါ့"

"ဟိုက ပြန်လာတဲ့ အထိ ..."

ကြားရသည် မှာ နှစ်ကြိမ်ရှိပါပြီ။ ကိုကျော်သူ မပြောမီက ဒေါ်သက်ဦးလည်း ပြောသွားပါ သေးသည်။ ။

"ဟိုက ... ဟိုက ... ဆိုတာ ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူများ လဲ"

ခင်သီတာ၏ အတွေးမှာ ချာချာလည် ဝဲနေစဉ်မှာ ပင် အခန်းဝမှ လူ

လု ပေါ်လာပါသည်။ ။

"တယ်လီဖုန်း လာနေပါတယ်၊ မမမာဆီကတဲ့ ..."

‘မမမာ’ ဆိုသော အမျိုးသမီးသည် ကိုကျော်သူ့အတွက် အရေးကြီးသော သူဖြစ်ဟန် တူသည်။ ။

သူ့ကို ရိုကျိုးစွာ ပြောလာသော လုလုနှင့် ...

လက်ရှိဝန်းကျင်ကို သူ ရုတ်တရက် လျစ်လျူရှုဖြစ်သွားသည်။ ။ မေ့လျော့သွားပုံရပါ၏။

လျင်မြန်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။ ။

သူပျောက်ကွယ်သွားသည် နှင့် ကိုတာရာဆိုသူက ခင်သီတာ၏ အနားသို့ ပြေးကပ်လာသည်။ ။

သူ့အမူအရာက အရေးတကြီးပုံစံမျိုးကြီးနှင့် ...

"မခင်သီတာ ... မခင်သီတာ ... ဘာမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူးဆိုတာ တကယ်လားဟင်"

"ရှင် ..."

"သူ .. သူတို့ ကြောင့် ဟန်ဆောင်နေတာလား"

"သီတာ တကယ်မသိတာပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲရှင် ... ဟင်"

အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသော ခင်သီတာကလည်း လေသံတိုးတိုးနှင့် တုန်တုန်ရီရီလေး ပြန်မေးလိုက်မိသည်။ ။

"ခင်သီတာ့ကို ချောက်ထဲက ပြန်ကောက်ယူကြတဲ့ အထဲမှာ ကျွန်တော်လဲ ပါတယ်"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ သီတာ ... အို ... ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေတာလဲရှင် ...၊ ဒါ ကျွန်မအိမ်လား ... ဟင်"

"ခင်သီတာ တကယ်ပဲ အားလုံးကို မေ့နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်မ ဘာကိုမှ ပြန်စဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ ကျွန်မ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာတောင် ကျွန်မ မသိဘူး"

"ကောင်းတယ် မခင်သီတာ ... ကောင်းတယ်"

"ရှင် ..."

"သတိရအောင် မကြိုးစားပါနဲ့ "

"အို ..."

"မခင်သီတာ အားလုံးကို သတိပြန်ရလာတဲ့ နေ့ဟာ မခင်သီတာအတွက် အန္တရာယ် ကျရောက်လာမယ့်နေ့ပဲ"

"ရှင် ... ကျွန်မ ... ကျွန်မ..."

ခင်သီတာ၏ အသံတုန်တုန်လေးများ စကားမဆက်နိုင်မီ အခန်းရှေ့မှ အရိပ်တစ်ခု ဖြတ်သွား သည် ။ ကိုတာရာက နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ၏။

လုလုပါပင်။

မကြာမီတွင် ကိုကျော်သူ ပြန်ရောက်လာသည် ။

အမှတ်တမဲ့ ထွက်သွားရာမှ သတိရပြီး ပြန်လာဟန်မျိုးနှင့် ခင်သီတာကိုရော ကိုတာရာကိုပါ တစ်လှည့်စီ အကဲခတ်ရင်း ကြည့်လိုက်သည် ။

ခင်သီတာက လှုပ်ရှားမြဲ လှုပ်ရှားဆဲ ဖြစ်ပါသော်လည်း ကိုတာရာမှ တည်ငြိမ်၍ နေပါ၏။

သူဘာမှ မပြောရ၊ မဆိုရသေးသလို စောစောက ပုံစံအတိုင်း ရပ်မြဲရ ပ်နေသည်။ ။

ကိုတာရာမှာ ဟန်ဆောင်ကောင်းသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ခင်သီတာ သိမှတ်ထား လိုက်ရပါပြီတည်း။

"ကဲ ... ဒီအိမ်မှာ ခင်သီတာ သိသင့်သိထိုက်တဲ့ လူ အဲဒီလေးယောက် ပဲ ရှိတယ်၊ အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပြီးပြီ၊ နားနားနေနေ နေပေတော့ ..."

ခင်သီတာ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ ။

ကိုကျော်သူက ကိုတာရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်လျက် ...

"မနေ့ညက ခင်သီတာ ချောက်ထဲကျသွားတာကို ပထမဆုံးမြင်လိုက် တဲ့ လူဟာ အဲဒီ ကိုတာရာပဲ"

"ဪ ..."

"သူက ညဘက်ကြီး အပြင်ထွက်သွားချိန်မှာ ခင်သီတာ့အော်သံနဲ့ လိ မ့်ကျသံကို ကြားခဲ့ရ တယ်၊ အဲ ... သူပဲ အောက်ချိုင့်ထဲမှာ နေတဲ့ အိမ်က လူတွေနဲ့ အတူ ဆယ်ယူပြီး ချမ်းသာဆေးခန်းကို ပို့ပေးခဲ့တဲ့ အထဲမှာ လဲ အဲဒီ ကိုတာရာပါပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... သီတာ့ကို သီတာလို့ သိတယ်လား"

"သီတာကို ဝိုင်းပြီး မတင်ကြတုန်းက "သီတာ့ကို ကယ်ပါ၊ သိန်းထို က်ရတနာကို ပို့ပေးကြ ပါ" လို့ သီတာက ကယောင်ကတမ်းနဲ့ အော်တ ယ်လေ"

"ကို .. ကိုတာရာ"

"အင်း ..."

"သီတာ ... သီတာဟာ ဒီအိမ်ကလား ဟင် ...၊ သီတာဟာ ဘယ်သူလဲ ရှင်"

ကိုတာရာက ကိုကျော်သူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ ... ပြောလိုက်ရမလား"

ဟူသော အမေးကို နှုတ်က မမေး၊ မျက်ဝန်းနှင့် မေး လိုက်လေသလားပင်။

"ဒီမှာ ခင်သီတာ"

တည်ကြည်ဟန်နှင့် ခက်ထန်နေသော ကိုကျော်သူသို့ လှည့်ကြည့်ရပြန်သည်။ ။

"ဆရာဝန်ကလည်း မစဉ်းစားစေချင်သေးဘူး၊ ဟိုက ပြန်မလာခင်လဲ ကျွန်တော်တို့ မှာ ဘာမှ ပြောပိုင်ခွင့်၊ လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး၊ ကိုတာရာကလဲ ဘာမှ မပြောပါနဲ့ ဦး ...၊ ကဲ .. ကျွန်တော်တို့ သွားကြ ဖို့ သင့်ပြီ"

ကိုကျော်သူက ရှေ့မှ ထွက်သွားနှင့်သည်။ ။

ကိုတာရာမှာ အဓိပ္ပာယ်ဖော်နိုင်ရန် ခက်ခဲသော အပြုံးတစ်ခုကို ပြုံးရင်း အခန်းတွင်းမှ လိုက်ထွက်သွားသည်။ ။

သူ ခင်သီတာကို မကြည့်တော့။
